

Nacionalitzem Nissan

JORDI ROMEU OLIACH :: 31/05/2020

Conquerim Nissan i la nació

xTotes les que tenim un rentavaixelles, i les que no en tenen també, sabem com ens allibera. Recollir la taula i seure al sofà és molt millor que posar-se a fregar plats, ves quina obvietat. La màquina ens allibera de treballar. Més ben dit, ser propietaris de la màquina ens allibera de treballar, ja que si hem de reballar vuit hores diàries per aconseguir un salari, és secundari si ens ho fan fer amb una aixada o un tractor.

També és evident per a tothom que Nissan, en la seva unitat, està fragmentada internament en dos. És a dir, hi ha dos subjectes oposats en Nissan, per una banda hi ha la minoria propietària, que entén l'empresa com un mitjà per a explotar força de treball i extreure'n beneficis, i per altra, hi ha la majoria explotada que pensa la fàbrica com un mitjà per aconseguir un salari i no morir-se de gana. Vaja, un exemple claríssim d'unitat de contraris.

Que els propietaris decideixin tancar no ha fer ser idèntic a que la maquinària marxi, a que els terrenys es venguin, a que s'acabi la producció, a que els treballadors i treballadores, directes o indirectes, es morin de gana... Perquè som les treballadores qui ja sabem com funciona la cosa. Aceituneros altivos, decidme en el alma quién, ¿Quién levantó los olivos? Aquí resulta cabdal l'explicació d'Hegel sobre la relació entre l'esclau i l'amo perquè no ens facin trampes. L'amo no sap fer res, tot ho fa l'esclau, l'amo viu un món de luxes degut al treball de l'esclau, el món de l'amo no pot ser sense l'esclau. L'esclau sap que només tindrà vida si elimina l'amo, i acabant amb l'amo posarà fi a l'esclavitud mateixa, la seva condició d'esclau acabarà i esdevindrà una altra cosa. L'esclau, malgrat les seves penúries i el poder de l'amo, és l'únic dels dos subjectes a qui els vents de la Història li són favorables.

El subjecte que ha de nacionalitzar Nissan està relacionat internament amb el mateix subjecte que ha de conquerir la nació. Els Països Catalans, a part de patir l'ocupació espanyola, andorrana, francesa i de l'OTAN-UE, també estem fracturats internament. Com passava amb la unitat de contraris a Nissan, també dins de cada nació hi ha dues nacions enfrontades, hi ha la nació treballadora i la nació burgesa. Si Israel hagués enviat un portaavions al port de Barcelona el 2 d'octubre de 2017 el projecte nacional burgès català possiblement hagués triomfat. La nació catalana burgesa apel·la a Cambó, vol ser un país pròsper al sud d'Europa, vol ser l'alumne preferit de la UE, la burgesia catalana entén les fàbriques, bancs, ports, salut, educació i, en definitiva, la nació sencera com a propietat privada seva. La nació treballadora, en canvi, entenem la nació com a propietat comunal, volem la sanitat i l'educació públiques, volem propietat del poble la petroquímica, la banca, els aeroports, apel·lem als Remences i als Segadors... som amics de Palestina i enemics d'Israel. El poder de la nació treballadora catalana és poder popular, és poder feminista, anticapitalista, antirracista, internacionalista, ecologista... i parlem de poder perquè es tracta d'això, d'exercir-lo, d'imposar-nos.

El que no va aconseguir l'accident d'IQOXE potser ho plantejarà el tancament de Nissan:

una guspira que ho encengui tot. Si ara les esquerres no som agosarades, la llei del pèndol oferirà l'oportunitat al feixisme. Aquests dos mesos de confinament han fet que la gent ens trobéssim amb les nostres misèries, amb la buidor espiritual, amb les nostres pors i egoismes, hi ha hagut suïcidis, depressions, irracionalitats, recaiguda en addiccions superades, les esglésies contentes perquè tenen més ovelles al ramat,... Aquest creixement irracional subterrani pot ser recollit per una proposta feixista ben articulada, i no en falten ofertes. Només si nosaltres fallem, si ens derroten, li tocarà el torn a un feixisme que ja és europeu, internacional.

Això no passarà si la part avançada de les explotades mostrem audàcia, valentia, iniciativa. Si la classe treballadora oferim una proposta agosarada de futur concret; si la classe obrera feminista, independentista, internacionalista, ecologista, intervenim sense ambigüitats, plantegem obertament la necessitat de la conquesta del poder polític, i atraïem la petita burgesia i altres sectors indecisos, podem vèncer el feixisme. Lenin, al fer balanç del fracàs de la Comuna de París, criticava que malgrat l'heroisme de les treballadores, aquestes no es van atrevir a assaltar el banc central i avançar contra Versalles. Van tenir un moment de dubte i es van desorientar després de les primeres victòries, això va permetre a la burgesia nacional aliada amb l'invasora reorganitzar-se, recuperar la iniciativa i afusellar més de 30.000 comuners i comuneres. L'atreviment de la classe treballadora era inacceptable i s'havia de castigar amb sang. Coincidint amb l'esclat d'aquesta crisi sistèmica sense precedents, se'ns presenta una oportunitat històrica, compreguem la importància del que passa, que no ens cremi a les mans, no siguem tímides en les propostes perquè és un moment decisiu. La socialdemocràcia no podrà oferir ni una sortida en aquest capitalisme senil ni crea un dic seriós contra el feixisme. Però podem atraure-la, la necessitem com a aliada subordinada a la nostra iniciativa. La classe treballadora hem de plantejar un projecte seductor per a tota la nació.

Nacionalitzar Nissan significa que hem de conquerir Nissan, i juntament amb la fàbrica hem de conquerir la nació. Així ha de ser plantejada la confecció del mètode de lluita per a assolir la victòria. No ho ha de fer la Generalitat sinó nosaltres en estructures de poder popular, és a dir, en uns eventuais CDRs, en unes assemblees populars, uns comitès antifeixistes, uns soviets,... i seu corresponent òrgan central. Institucions del poble oposades a les institucions burgeses catalanes. Tenim davant els morros una oportunitat única per a constituir-nos com a classe dominant de la nació encavalcant amb procés independentista. Fem honor a James Connolly i fem que la causa de les treballadores sigui la causa dels Països Catalans i que la causa dels Països Catalans sigui la causa obrera. No ens deixem la segona! Ens hem de desfer de l'interclassisme imperant durant el procés, del pacifisme, de l'esperit de la llei a la llei, d'ensenyar llençols amb cares de la Merkel i l'Obama els onzes de setembre... és a dir, ens hem de desfer del lideratge petitburgès, passem de les proclames abstractes i concretem contingut pel que valgui la pena jugar-se la vida als combats de carrer. El poder popular és per a construir una independència nacional de classe.

Només si conquerim la fàbrica, i amb ella avancem en la conquesta de la nació, podrem eliminar el model productiu irracional capitalista. La pandèmia ha posat sobre la taula l'absurditat de disposar de milers de mòbils però no tenir respiradors, no volem nacionalitzar Nissan per necessàriament seguir produir cotxes. Només si conquerim la

producció podem canviar-la. El model productiu ha de servir per a posar la vida al centre i no el capital. En la civilització burgesa la millora de la productivitat empeny la classe treballadora a l'atur, i és en temps de crisi quan la burgesia aprofita per fer l'estocada, estalviar-se salaris per invertir en capital constant, però si en som les propietàries, no ens farà por l'atur. El canvi climàtic ens exhorta a deixar de produir irracionalment, i aquest gir en l'orientació de la producció només serà si el liderem la humanitat treballadora i no la minoria propietària, si l'interès que regeix la producció no és l'obtenció de plusvàlua sinó la satisfacció de necessitats humanes.

És evident que la cosa no és gens simple. Sobretot no és només una simple escena pel·luculera d'assaltar unes instal·lacions i intentar mantenir-les transitòriament sota control obrer, que també. La conquesta de la producció ha d'anar acompanyada de conquerir terreny en la circulació de les mercaderies, de donar sortida als productes, de tenir proveïdors, de repensar la xarxa industrial que hi anava associada, de legalitzar-ho amb un dret obrer en tensió amb el burgès, d'oferir un relat impermeable als atacs de la Rahola de torn... Nacionalitzar Nissan és assistir a un intent accelerat de construir una nova societat. En el procés de lluita està tot per definir, s'obriran mil contradiccions. En definitiva, no és només una qüestió obrera, és un assumpte de tot el poble treballador. Aquesta lluita inaugura l'autopista de la sobirania econòmica, el camí d'independitzar-nos de les grans multinacionals, és a dir, obre la porta a independitzar-nos del capitalisme, a la construcció socialista de la nació.

Per a fer això tenim moltes dificultats, més que tècniques, sobretot ideològiques. Perquè tot i que ara se'ns presenti una oportunitat històrica, no hi ha cap organització revolucionària a l'alçada de les circumstàncies, durant dècades les idees amb que la classe treballadora hem pensat la realitat i a nosaltres mateixes han vingut del camp burgès. És la burgesia qui ens ha empès a hipotecar-nos per un pis (fent-nos desitjar que el banc no faci fallida i dòcils davant l'empresari que ens explota per por a no poder pagar la casa). És la burgesia qui dissenyava uns telenotícies on la meitat del temps parlen d'esports, qui ens posa pel·lícules, sèries o videojocs alienants. És la burgesia qui genera mercaderies intel·lectuals a les universitats. És la misèria moral la que ens empeny a consumir drogues. Si no ens pensem correctament no percebrem la naturalesa del conflicte, la importància del moment i difícilment sabrem distingir els amics dels enemics. Tot i així, no ens queda altra que ballar. La consciència, al ser un estat de la matèria, també pot fer un salt qualitatiu. En poc temps la classe treballadora podem aprendre moltíssim i esmicolar cadenes ideològiques arrossegades durant dècades. No només és un balanç de possibilitats i probabilitats, intentar-ho és una opció de lluita alliberadora que s'oposa la misèria i decadència moral que ofereix el capitalisme.

Fem de la nació la prolongació de la fàbrica, fem de la lluita nacional la prolongació de la lluita obrera, és a dir, l'únic futur per a les treballadores de Nissan és la revolució socialista de tot el poble. Nacionalitzar Nissan es la consigna per a que el poble treballador català ens erigim en classe dirigent d'un procés d'emancipació econòmic i nacional.

Jordi Romeu Oliach
Països Catalans
30 de maig de 2020

<https://ppcc.lahaine.org/nacionalitzem-nissan>